

Christ là Đấng cho chúng ta được nghỉ ngơi

Đọc Kinh văn: Sáng. 1:26, 31–2:2; Mat. 11:28-30; Xuất. 31:12-17

I. “Hỡi hết thảy những người đang lao nhọc và nặng gánh, hãy đến với Ta, Ta sẽ cho các con được nghỉ ngơi. Hãy mang lấy ách của Ta và học nơi Ta, vì Ta nhu mì và khiêm ti trong lòng; các con sẽ tìm được sự nghỉ ngơi cho hồn mình. Vì ách Ta dễ chịu và gánh Ta nhẹ nhàng”—Mat. 11:28-30:

- A. Lao nhọc ở đây không những chỉ về người lao nhọc cố gắng giữ các điều răn của kinh luật và các điều lệ tôn giáo mà còn chỉ về người lao nhọc phấn đấu để thành công trong bất cứ công việc nào; những ai lao nhọc như vậy luôn mang gánh nặng nề.
- B. Sau khi Chúa tán dương Cha, nhận biết đường lối Cha và giải bày gia tể thần thượng (cc. 25-27) thì Ngài đã kêu gọi loại người này đến với Ngài để nghỉ ngơi.
- C. Nghỉ ngơi không những chỉ về việc được giải thoát khỏi lao nhọc và gánh nặng dưới kinh luật hay tôn giáo hay dưới bất cứ công việc hoặc trách nhiệm nào mà còn chỉ về sự bình an hoàn toàn và thỏa mãn trọn vẹn.
- D. Mang lấy ách của Chúa là nhận lấy ý muốn của Cha; đó không phải là bị điều chỉnh hay kiểm soát bởi bất cứ bốn phận nào của kinh luật hay tôn giáo, hay bị làm nô lệ cho bất cứ công việc nào, mà là được thúc ép bởi ý muốn của Cha.
- E. Chúa đã sống một đời sống như vậy, không quan tâm đến điều gì ngoài ý muốn của Cha Ngài (Gi. 4:34; 5:30; 6:38). Ngài hoàn toàn thuận phục ý muốn của Cha (Mat. 26:39, 42); do đó, Ngài bảo chúng ta học nơi Ngài:
 - 1. Tín đồ bắt chước Chúa trong linh họ bằng cách mang lấy ách của Ngài—ý muốn Đức Chúa Trời—và lao nhọc vì gia tể của Đức Chúa Trời theo kiểu mẫu của Ngài—11:29a; 1 Phi. 2:21.
 - 2. Chúa, Đấng đã thuận phục và vâng phục Cha suốt cuộc đời Ngài, đã ban cho chúng ta sự sống thuận phục và vâng phục của Ngài—Phil. 2:5-11; Hê. 5:7-9.
 - 3. Christ là Thần—nhân đầu tiên, và chúng ta là nhiều Thần—nhân; chúng ta phải học nơi Ngài về việc Ngài tuyệt đối thuận phục Đức Chúa Trời và thỏa mãn với Đức Chúa Trời đến cực điểm.
 - 4. Đức Chúa Trời đang thực hiện trong chúng ta điều thỏa lòng theo cách nhìn của Ngài qua Jesus Christ để chúng ta có thể thực hiện ý muốn của Ngài (13:20-21); Đức Chúa Trời vận hành trong chúng ta để vừa muốn vừa làm vì niềm vui thích tốt lành của Ngài (Phil. 2:13).
- F. Nhu mì, hoặc hiền hòa, có nghĩa là không kháng cự sự chống đối, còn khiêm ti có nghĩa là không đánh giá cao chính mình; qua mọi sự chống đối, Chúa thật nhu mì, và qua mọi sự khước từ, Ngài thật khiêm ti trong lòng.
- G. Ngài đã hoàn toàn thuận phục ý muốn của Cha Ngài, không muốn làm bất cứ điều gì cho chính mình hay mong nhận được gì cho riêng mình; do đó, dù hoàn cảnh thế nào đi nữa thì Ngài vẫn có sự nghỉ ngơi trong lòng; Ngài hoàn toàn thỏa lòng với ý muốn của Cha Ngài.
- H. Sự nghỉ ngơi mà chúng ta tìm được bởi mang lấy ách của Chúa và học nơi Ngài là cho hồn mình; đó là sự nghỉ ngơi bên trong, không phải là bất cứ điều gì có tính chất bên ngoài.
 - I. Chúng ta học từ Chúa theo gương của Ngài, không phải bằng sự sống thiên nhiên của chúng ta, mà bởi Ngài là sự sống của chúng ta trong sự phục sinh—Êph. 4:20-21; 1 Phi. 2:21.
 - J. Ách của Chúa là ý muốn của Cha, và gánh của Ngài là thực hiện ý muốn Cha; ách như vậy dễ chịu, không cay đắng, và gánh như vậy thật nhẹ nhàng, không nặng nề.
 - K. Từ Hi Lạp được dịch là *dễ chịu* có nghĩa là “thích hợp để sử dụng”; do đó, là tốt lành, thích hợp, êm dịu, dịu dàng, dễ chịu, vui thỏa—tương phản với cứng cõi, khắc nghiệt, gay gắt, cay đắng.
 - L. Nếu mang lấy ách của Chúa (ý muốn của Cha) trên mình và học nơi Ngài, chúng ta sẽ tìm được sự nghỉ ngơi cho hồn mình; ách của gia tể Đức Chúa Trời là như vậy; mọi điều trong gia tể Đức Chúa Trời không phải là gánh nặng nề, mà là sự vui hưởng.

II. Trong Xuất Ai Cập Kí 31:12-17, sau phần kĩ thuật dài về sự xây dựng nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời, có sự nhắc lại điều răn giữ ngày Sa-bát; theo Cô-lô-se 2:16-17, Christ là thực tại của sự nghỉ ngơi Sa-bát; Ngài là sự hoàn thành, sự nghỉ ngơi, sự yên tĩnh và sự thỏa mãn đầy trọn—Hê. 4:7-9; Ês. 30:15a:

- A. Sự kiện xen vào phần nói về ngày Sa-bát theo sau sự truyền bảo về công tác xây dựng nhà trại cho thấy rằng Chúa đang bảo những thợ xây này, những công nhân này, học cách nghỉ ngơi với Ngài khi họ làm việc cho Ngài.
- B. Nếu chỉ biết cách làm việc cho Chúa mà không biết cách nghỉ ngơi với Ngài, chúng ta đang hành động trái với nguyên tắc thần thượng:
 - 1. Đức Chúa Trời nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy vì Ngài đã hoàn thành công việc của mình và được thỏa mãn; vinh hiển của Đức Chúa Trời được tỏ ra vì con người đã có hình ảnh của Ngài, và uy quyền của Ngài sắp được thi hành để chế phục kẻ thù của Ngài là Sa-tan; hễ khi nào con người biểu lộ Đức Chúa Trời và xử lí kẻ thù của Đức Chúa Trời thì Đức Chúa Trời được thỏa mãn và có thể nghỉ ngơi—Sáng. 1:26, 31–2:2.
 - 2. Về sau, ngày thứ bảy được kỉ niệm là ngày Sa-bát (Xuất. 20:8-11); ngày thứ bảy của Đức Chúa Trời là ngày thứ nhất của con người.
 - 3. Đức Chúa Trời đã chuẩn bị mọi sự để con người vui hưởng; sau khi được tạo nên, con người không tham dự vào công việc của Đức Chúa Trời; con người bước vào sự nghỉ ngơi của Đức Chúa Trời.
 - 4. Con người được tạo nên không phải để làm việc trước nhưng để được thỏa mãn với Đức Chúa Trời và nghỉ ngơi với Đức Chúa Trời (đc. Mat. 11:28-30); ngày Sa-bát được lập vì con người, chứ không phải con người vì ngày Sa-bát (Mác 2:27).
- C. Xuất Ai Cập Kí 31:17 chép: “Trong sáu ngày, Đức Giê-hô-va làm nên trời và đất, và vào ngày thứ bảy thì Ngài nghỉ ngơi và được tĩnh dưỡng”:
 - 1. Sa-bát không những là sự nghỉ ngơi cho Đức Chúa Trời mà còn là sự tĩnh dưỡng cho Ngài.
 - 2. Đức Chúa Trời nghỉ ngơi sau khi công việc tạo dựng của Ngài hoàn thành; Ngài nhìn công trình của mình, nhìn các tầng trời, trái đất và mọi vật sống, đặc biệt là con người, và nói: “Rất tốt!”—Sáng. 1:31.
 - 3. Đức Chúa Trời được tĩnh dưỡng bởi con người; Đức Chúa Trời tạo nên con người trong hình ảnh của Ngài với một linh để con người có thể tương giao với Ngài; vì thế, con người là sự tĩnh dưỡng của Đức Chúa Trời—c. 26; 2:7; đc. Gi. 4:31-34.
 - 4. Đức Chúa Trời là “người độc thân” trước khi tạo nên con người (đc. Sáng. 2:18, 22); Ngài muốn con người tiếp nhận Ngài, yêu Ngài, được đổ đầy Ngài, và biểu lộ Ngài để trở thành vợ Ngài (2 Cô. 11:2; Êph. 5:25); trong tương lai đời đời, Đức Chúa Trời sẽ có một người vợ, tức Giê-ru-sa-lem Mới, được gọi là vợ của Chiên con (Khải. 21:9-10).
 - 5. Con người giống như loại thức uống tĩnh dưỡng để thỏa cơn khát của Đức Chúa Trời và làm Ngài thỏa mãn; khi làm xong công việc và bắt đầu nghỉ ngơi, Đức Chúa Trời đã có được con người làm bạn đồng hành của Ngài.
 - 6. Đối với Đức Chúa Trời, ngày thứ bảy là một ngày nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng; tuy nhiên, đối với con người, bạn đồng hành của Đức Chúa Trời thì ngày nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng là ngày thứ nhất; ngày thứ nhất của con người là một ngày vui hưởng.
- D. Đức Chúa Trời không yêu cầu chúng ta làm việc trừ phi chúng ta đã vui hưởng; đó là một nguyên tắc thần thượng; sau khi vui hưởng Ngài và vui hưởng với Ngài cách đầy trọn, chúng ta có thể cùng làm việc với Ngài:
 - 1. Nếu không biết cách vui hưởng với Đức Chúa Trời, cách để vui hưởng chính Đức Chúa Trời, và cách được đổ đầy Đức Chúa Trời thì chúng ta sẽ không biết cách để cùng làm việc với Ngài và là một với Ngài trong công tác thần thượng của Ngài; con người vui hưởng những gì Đức Chúa Trời đã hoàn thành trong công việc của Ngài.
 - 2. Vào ngày lễ Ngũ tuần, các môn đồ được đổ đầy Linh, có nghĩa là họ được đổ đầy sự vui hưởng Chúa; vì họ được đổ đầy Linh nên người khác nghĩ rằng họ say rượu—Công. 2:4a, 12-13.

3. Thật ra, họ được đổ đầy sự vui hưởng rượu thuộc trời; chỉ sau khi được đổ đầy sự vui hưởng này, họ mới bắt đầu làm việc với Đức Chúa Trời trong sự hiệp một với Ngài; lễ Ngũ tuần là ngày thứ nhất của tuần lễ thứ tám; do đó, về ngày lễ Ngũ tuần, chúng ta thấy nguyên tắc ngày thứ nhất.
 4. Đối với Đức Chúa Trời, đó là vấn đề làm việc và nghỉ ngơi; đối với con người, đó là vấn đề nghỉ ngơi và làm việc.
- E. Trong việc thực hiện công tác thần thượng của Đức Chúa Trời để xây dựng Hội thánh, được hình bóng bởi công tác xây dựng nhà trại, chúng ta phải mang dấu hiệu cho thấy chúng ta là dân của Đức Chúa Trời và chúng ta cần Ngài; khi đó, chúng ta sẽ có thể làm việc không những cho Đức Chúa Trời mà còn với Đức Chúa Trời bởi là một với Đức Chúa Trời; Ngài sẽ là sức mạnh để chúng ta làm việc và năng lượng để chúng ta lao tác:
1. Chúng ta là dân của Đức Chúa Trời, và chúng ta nên mang dấu hiệu rằng chúng ta cần Ngài là sự vui hưởng, sức mạnh, năng lượng và mọi sự của mình để chúng ta có thể làm việc cho Ngài hầu tôn trọng và tôn vinh Ngài.
 2. Sa-bát có nghĩa là trước khi làm việc cho Đức Chúa Trời, chúng ta cần vui hưởng Đức Chúa Trời và được đổ đầy Ngài; Phi-e-rơ rao giảng phúc âm bởi Đức Chúa Trời là Đấng đổ đầy bên trong, tức Linh đổ đầy bên trong; do đó, Phi-e-rơ có dấu hiệu cho thấy ông là đồng công của Đức Chúa Trời, và việc rao giảng phúc âm của ông là sự tôn trọng và vinh hiển cho Đức Chúa Trời—c. 14.
 3. Là dân của Đức Chúa Trời, chúng ta phải mang dấu hiệu cho thấy chúng ta nghỉ ngơi với Đức Chúa Trời, vui hưởng Đức Chúa Trời và được đổ đầy Đức Chúa Trời trước rồi sau đó, chúng ta cùng làm việc với chính Đấng đổ đầy chúng ta; hơn nữa, chúng ta không những cùng làm việc với Đức Chúa Trời mà còn làm việc như những người là một với Đức Chúa Trời.
 4. Trong sự phát ngôn của chúng ta với dân của Đức Chúa Trời, chúng ta phải luôn tìm kiếm để mang một dấu hiệu cho thấy Chúa của chúng ta là sức mạnh, năng lượng và mọi sự của chúng ta để cung ứng lời—2 Cô. 13:3; Công. 6:4.
- F. Giữ ngày Sa-bát cũng là một thỏa thuận hay giao ước đời đời, đảm bảo với Đức Chúa Trời rằng chúng ta sẽ là một với Ngài bằng cách trước hết vui hưởng Ngài và được đổ đầy Ngài; rồi sau đó bằng cách làm việc cho Ngài, với Ngài và trong sự hiệp một với Ngài—Xuất. 31:16:
1. Làm việc cho Chúa bởi chính mình mà không nhận Ngài vào và vui hưởng Ngài bằng cách uống và ăn Ngài là một vấn đề nghiêm trọng—đc. 1 Cô. 12:13; Gi. 6:57.
 2. Khi Phi-e-rơ phát ngôn vào ngày lễ Ngũ tuần thì bên trong ông đang dự phần Jesus, uống và ăn Ngài.
- G. Sa-bát cũng là vấn đề thánh hóa (Xuất. 31:13); khi vui hưởng Chúa và sau đó làm việc với Ngài, cho Ngài và bởi là một với Ngài thì tự động chúng ta được thánh hóa, biệt riêng cho Đức Chúa Trời khỏi mọi điều tầm thường, được dâm thấm Đức Chúa Trời thay cho mọi điều thuộc xác thịt và thiên nhiên.
- H. Trong nếp sống Hội thánh, có lẽ chúng ta làm nhiều điều mà không vui hưởng Chúa trước và không phụng sự Chúa bởi là một với Chúa; loại phụng sự đó dẫn đến hậu quả là sự chết thuộc linh và mất sự tương giao trong Thân thể (cc. 14-15).
- I. Mọi điều liên quan đến nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời đều dẫn chúng ta đến một vấn đề—đến ngày Sa-bát với sự nghỉ ngơi của ngày đó và sự tĩnh dưỡng của Chúa; trong nếp sống Hội thánh, chúng ta đang ở trong nhà trại, và nhà trại dẫn chúng ta đến sự nghỉ ngơi, đến sự vui hưởng mục đích của Đức Chúa Trời và những gì Ngài đã thực hiện!
- J. Công tác xây dựng nhà trại và mọi vật dụng của nhà trại (hình bóng cho công tác của Chúa để xây dựng Hội thánh) nên bắt đầu bằng sự vui hưởng Đức Chúa Trời và tiếp tục trong những khoảng thời gian được tĩnh dưỡng bằng cách vui hưởng Đức Chúa Trời; điều này cho thấy chúng ta không nên làm việc cho Đức Chúa Trời bởi sức riêng của mình, nhưng bằng sự vui hưởng Ngài và bởi là một với Ngài; đó là giữ nguyên tắc Sa-bát với Christ là sự nghỉ ngơi bề trong ở trong linh chúng ta.